

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 109/03-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júna 2003 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. E. Ö., K., vo veci porušenia jej základných práv podľa čl. 20 prvej vety, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutiami Okresného súdu Komárno sp. zn. 8 C 12/02 a Krajského súdu v Nitre sp.zn. 5 Co 398/2002 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť MUDr. E. Ö. v časti namietajúcej porušenie jej základných práv podľa čl. 20 prvej vety a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci.

2. Sťažnosť MUDr. E. Ö. v časti namietajúcej porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 29. apríla 2003 doručené podanie MUDr. E. Ö. (ďalej len „sťažovateľka“), K., označené ako „Sťažnosť

v ústavnoprávnej veci“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľka sa svojou žalobou z 28. decembra 2001 na Okresnom súde Komárno (ďalej len „okresný súd“) domáhala prevodu bytu do vlastníctva podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. Na základe výzvy okresného súdu na odstránenie nedostatkov žaloby z 19. septembra 2002 sťažovateľka doplnila (spresnila) svoj žalobný návrh v časti týkajúcej sa označenia odporcu. Keďže aj po spresnení žalobného návrhu naďalej pretrvával nedostatok podmienky konania o ňom, okresný súd uznesením z 12. novembra 2002 rozhodol, že konanie o žalobe sťažovateľky o prevod vlastníctva bytu zastavuje (8 C 12/02), a na základe odvolania sťažovateľky proti tomuto uzneseniu Krajský súd v Nitre 20. decembra 2002 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil (5 Co 398/2002). V uvedenom postupe okresného súdu a Krajského súdu v Nitre videla sťažovateľka porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 prvej vety, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), t. j. „práva na vlastníctvo majetku“, „práva na spravodlivé súdne konanie bez priet'ahov“ a „práva na súdnu ochranu a pojednávať voči súdu“. Na základe uvedeného žiadala, aby ústavný súd rozhodol, že „zrušuje napadnuté uznesenia súdov I. a II. stupňa v celom rozsahu a vec im vracia na ďalšie konanie na prevod vlastníctva bytu sťažovateľke“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (a s účinnosťou od 1. januára 2002) oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na

odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Medzi tie podmienky konania, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti, patrí aj jeho právomoc na jej prerokovanie a rozhodnutie, keďže na konanie a rozhodovanie o porušení základných práv fyzickej alebo právnickej osoby je ústavný súd oprávnený len vtedy, ak im ochranu neposkytujú iné súdy.

1. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky preto skúmal, či ochranu tomu základnému právu, porušenie ktorého namietala (t. j. právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právu vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy), jej neposkytujú všeobecné súdy na základe dostupných právnych prostriedkov nápravy, ktoré možno považovať za účinné právne prostriedky ochrany namietaného porušenia jej základného práva.

V okolnostiach prípadu ústavný súd zistil, že podstata sťažnosti sťažovateľky spočíva v námietke odopretia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže okresný súd sa jej žalobou o prevod vlastníctva bytu vo veci samej nezaoberal, pretože konanie zastavil s poukazom na § 103 v spojení s § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (nedostatok podmienky konania). Proti takémuto uzneseniu existuje v systéme všeobecného súdnictva účinný právny prostriedok nápravy, a to odvolanie, ktorý sťažovateľka aj využila pred Krajským súdom v Nitre, hoci v konaní o ňom nebola úspešná. Ústavný súd preto uvádza, že na ochranu označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy mala sťažovateľka k dispozícii účinný právny prostriedok nápravy v systéme všeobecného súdnictva, ktorý aj využila, a keďže samotný neúspech v konaní o takomto opravnom prostriedku nie je dôvodom pre konanie ústavného súdu, bolo potrebné jej sťažnosť v časti namietajúcej porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu. Pre nedostatok svojej právomoci ústavný súd odmietol sťažnosť v časti namietajúcej porušenie jej vlastníckeho práva podľa čl. 20 prvej

vety ústavy, ochrana ktorého patrí takisto do právomoci všeobecných súdov, a nie ústavného súdu (I. ÚS 132/93).

2. Sťažovateľka ďalej namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 12/02 a Krajského súdu v Nitre (ako súdu odvolacieho) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 398/2002. Ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom prvého a druhého stupňa, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť vzniku zbytočných prietahov v súdnom konaní, a tým ani porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V okolnostiach prípadu ústavný súd zistil, že sťažovateľka podala svoju žalobu okresnému súdu 28. decembra 2001, okresný súd ju vyzval na odstránenie jej nedostatkov 19. septembra 2002, o zastavení konania rozhodol 12. novembra 2002 a Krajský súd v Nitre o odvolaní sťažovateľky rozhodol 20. decembra 2002.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2003